

چندن

چندن

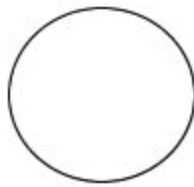
Download from: aghalibrary

ریاض تسنیم

ریاض تسنیم

د کتاب چند نه انتخاب
غزلیزه پرفه

تماشه دې د خپل زړه کا
تماشه که دې پکار ده

د مجذوب د خلی نه وتې
نو خبره خود کار ده

دا چې مالار ته را کاري
دا دنیا کومه په لار ده

دا به منے چہی دروغ ہم خہ پئے کمال وایو
چاکری ہم کپرو او شعرونہ د خوشحال وایو

داسی خاموشہ سوزبده ہم مزہ خپله لری
کوم کوم سپری ته به د ماتو زرگوحال وایو

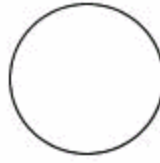
بنه مطمئن یو ، چہی پئے خپله گناہ بنه خبریو
نه دپوال ورگنو او نه ورته دپوال وایو

لاری گواہ ، د رنتنپور نه تر لاهوره پوری
خپلی سندری د زنجیرپه سراؤ تال وایو

د هغه حسن پئے غرور کبھی ہیخ کمه نه راخی
مونرکہ هر خومره داستانونه د زوال وایو

خله مو دی ماته شی ، که هغه ورخ پئے مونرہ راغله
چہی د تیارو سپه سالار ته به مشال وایو

تسنیمه ابنی د شاعری شولو له شورہ خالی
اوس پئے دی دور کبھی به چاته خوش مقال وایو

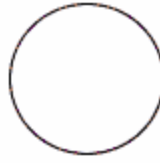
دا خلق تا او نۀ پۀ ما پسي لاسونہ مروړی
ټول خپلي خپلي مدعا پسي لاسونہ مروړی

دا چي پۀ قدر د رنګ او د رنګ نۀ پوهېدل
هغوی پۀ رنګ او پۀ رنګ پسي لاسونہ مروړی

دواړه برباد ، ولې پۀ خپل ځاني مطمئن يو دواړه
نۀ زۀ پۀ وخت ، نۀ وخت پۀ ما پسي لاسونہ مروړی

ټول د جادو د اژدهاو نۀ امان غواړی اوس
څوک پۀ امسا نۀ پۀ موسی پسي لاسونہ مروړی

دغه تنها کوڅي ودانې وې پۀ ما تسنيمه !
اوس دې زما غوندي تنها پسي لاسونہ مروړی

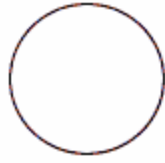
خبر دا دے، چي نئے بنگ شے ، نئے لونگ شے
سختہ وسپنہ زرگے وے ، لارے زنگ شے

هر خواهش مي کله دوست، کله دشمن شي
هر خواهش مي دَ دُنيا پئے رنگ کبسي رنگ شے

ستوري سترگو کبسي راخپري او پرپوخي
هر دپوال خي، تر اسمانه پوري دنگ شے

بي کچکوله ملنگي نئے ده عذاب دے
دا جهان چي خومره لوي وے دومره تنگ شے

پئے هر رنگ کبسي کئے ئي گوري رنگ ئي يو دے
خدائي دي نئے کا ، کئے تسنيم دا ستا پئے رنگ شے

نہ مہ نھرونہ کنستل ، نہ دا اووہ سمندرونہ او نہ غترمینخہ
نہ وہ مضبوطہ قلاگانہ ، بس نرے دہوال دہجروہ اکثر ترمینخہ

داد داستان کومہ حصہ کبہہ مہ لاس و مرویل پہ نورو کردارونو پسی
دا زہ یواخہ یم ولہ ، ولہ ولہ یم ، د کوم خبراؤد کوم شرترمینخہ

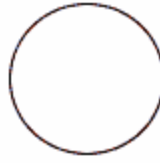
زہ ہم زلمے و م ، شہزادہ و م او راوتے و م د ژوند د بناپیرو پہ لتون
سترگہ چہ کوم پلو تہ وارو م ، ولہ ویو دتورو کانو غترمینخہ

تل ٹہ وژلے او بیخہ ٹہ د خیل مرگ پہ لذتونو خبر کرے نہ یم
چرتہ زما د وینو خاخکی ہم پراتہ دی؟ د منظر او پس منظر ترمینخہ

نہ درحمن پہ شان مہ عشق ، نومہینے مہ د بھلول او د اورنگ خورلے
خو تجربہ وہ او بلہا د پرہ ترخہ وہ ، د سرکار او د نوکرترمینخہ

چرتہ پہ زور ویستل پکار دی ، یوہ ورخ یا یوہ شپہ د مور دیدن دپارہ
یہ سریو! میاشتی او کلونہ شمپرو ، کلہ وی روژہ کلہ اختر تر مینخہ

شپہ ہم درنہ وہ ، د سحر درک ہم نہ لگبہ او زرونہ ہم پینپمان غوندہ و و
لارو بہ خہ وئیل تسنیمہ! عمر تہر وہ د خبر او نہ خبر ترمینخہ

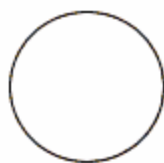
نہ دے زپہ سورے دے ، نہ دے داغ پے خئیگر ایسے دے
دا دَ محبت پے کومہ کرنہ دے سر ایسے دے

پال بہ دَ حافظ او دَ رحمن دیوان کنبی گورمه
دا حل مخامخ دے راتہ داسی منظر ایسے دے

هر خلی چاپپر لکہ پرکار لہ خانہ چورلمہ
هر خلی دے پنبو کنبی راتہ داسی سفر ایسے دے

زmkہ مے راکاری خان تہ ، ہسے تیتے روان نہ یم
بوج مے دَ خیل عصر دَ گناہ ہم پے سر ایسے دے

دا تسنیمہ! شوک دے؟ خدوخال لکہ زما لری
دا ئی کوم تصویر زما دَ قد برابر ایسے دے

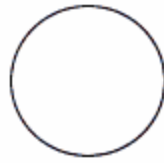
تلم او راتلم ، اخر خالی مکان ته ودرېدمه
زه چې له خانه مرور وم ، خان ته ودرېدمه

دا شپه زمونږ د بدبختۍ حالونه چاته وائی
يوه شپه له ستورپو ډک اسمان ته ودرېدمه

خدایې خبر کومې ذاتقې مې په زړه وورېدې
داچې د شونډو د شکرو کان ته ودرېدمه

نور د دې ویرجهان له هر منظره غلې تېر شوم
ته مې ارمان وې او زه خپل ارمان ته ودرېدمه

حق دے تسنیمه! د باگرام د پریزادو جادو
راغلم او خلی د ملنگ رحمن ته ودرېدمه

ژوند - زمونږه حوصله ده ، په دې خاوره
مرگ دے هره ساه او شپه ده ، په دې خاوره

خوشبوئی ده ، له رگونو نچوپړی
وینه خائي په خائي پرته ده ، په دې خاوره

ډبرې لوبې د سرونو سره وشوي
ډبرو کړې تماشه ده ، په دې خاوره

خړيکې زړه نه راوځي، زړه ته واپس ځي
حال د زړه هم تماشه ده په دې خاوره

رېگ دے ، دشته ده تسنيمه! تنهائی ده
د عذاب لاره وورده ده ، په دې خاوره

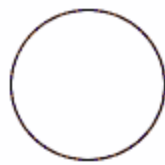
راته معلومه وه ، چاپېره ریا ، نۀ راتلمه
زۀ دې کوفې ته د خپل زړۀ پۀ رضا نۀ راتلمه

نۀ د بل خائې ؤم ، نۀ د تېرو زمانو پۀ شانې
د دې کوڅو ؤم ، خو پۀ یاد کښې د چا نۀ راتلمه

يامې شعرونه يا د ويښو شپو زخمونه راوړل
زۀ چې هر وار لۀ تا راتلمه، تنها نۀ راتلمه

خۀ عجيبه غوندې مزه وى د ماضى د ياد هم
هسې د وړانو کنډرونو پۀ خوا نۀ راتلمه

تسنيمه! درد مې پۀ رگونو کښې موجونه وهل
دا چې هجوم کښې د دې واړه دنيا نۀ راتلمه

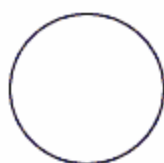
چې کلے چُپ وی او رسی دَ دار خبرې کوی
نو داسې وخت کنبې لېونی دَ کار خبرې کوی

زړونه هم چا دی دَ لعلونو پۀ بدل اخستی
دا خلق خدائې خبر دَ کوم بازار خبرې کوی

دغه نرگس سترگې او دغه پۀ زړۀ کانجہان
پۀ دغه گل شونډو به خۀ سرکار خبرې کوی

هر خائې او هرچا ته مو خپله مدعا بیان کره
اوس دې پۀ مونږ پسې دا وارہ بنار خبرې کوی

تسنیمہ! داسې یو همزاد سره مې عمر تېر شۀ
دَ شمار خبرې اوری او د شمار خبرې کوی

عجبه حبرانی ده ، عجب غلی یو، جانانه!
چا داسې ائینو ته ودرولی یو، جانانه

نور دا دَ قسمتونو ستوری بڼه راته معلوم دی
دا ډېره ده ، چې خیال کښې دې راغلی یو جانانه

کاش تا خو دَ دې هجر دَ شپې حال پښتله نه وے
که نور چا نه یو، تا خو آزمائېلی یو جانانه

نغمې مو لکه سپل نه جدا شوې زانې ژاړې
دا خلې داسې زړه باندي داغلی یو جانانه

دې خاورو او گردونو کښې هم سحر غورږېږو
کلاب یو او چا لاره کښې کرلی یو جانانه

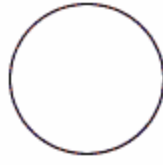
د خان سره مو جخت دَ دائرو په سفر بیایي
دې خپلو خواهشونو کلک نیولی یو جانانه

دې دَور كُنېې مو دا حواله هم غنيمت بوله
بس وُنكېې يُو او سترگو كُنېې راغلي يُو جانانه

تسنيمه! حُسن واره مو دَ زړه دننه وُلید
په خدائې ، كه كوه قاف ته پسې تلي يُو جانانه

PUKHTO.NET

پښتو ډاټ نېټ

دا خو زما زړه انتخاب راوړه
چا به د هغو سترگوتاب راوړه

دومره د رنگ باران ته ودرېدلو
مخ مو تک سور لکه گلاب راوړه

هر يو سرې مو په عذاب خوشحال وه
هر يو سرې راله عذاب راوړه

د خپل خپل مرگ خبر مو ځکه راوړه
څه به دې بنار خانه خراب راوړه

څوک به اوس شگو کبني ټيکونه گوري
پنډه د سرونو چې درياب راوړه

په توره شپه دې مړې ديوي راوړې
دا دې د کوم ټپوس جواب راوړه

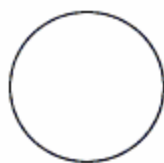
کاش دَ وطن دَ وینو رنگ دِی یاد وے
تا لَہ دربارہ چِی خطاب راوِپَہ

چِی مسخرو دعوی دَ علم کِلی
مونر دَ ہغی زمانِی تاب راوِپَہ

یاران لَہ خیل سخنہ وُشرمِیدل
چِی مِی ہر تورے انتخاب راوِپَہ

PUKHTO.NET

پشتو پات ٹیپ

(خوشحال خټک ته نذر)

دُنیا دکه لَه اَمه
خوشحالی ده خومره کمه

خو دسوزی کړې لکه شمع
اے زما دَ سترگو نَمه

سرې سکروټې مې سینه کنبې
تېرے راغلم لَه زم زمه

چې دې خپل ناشونې کاندی
بیا لَه غېرو دَ خېر طمع؟

تر دې دمہ راسره ټې
افرین شه خپله دمہ

خوب خو ستا او زما نشته
خلق خوب کوی بی غمه

بې پردې مو عمر تېر کړه
په پرده کښې له عالمه

تور خادر دے چې رپیږی
کوم خائي پاتي له ماتمه

خو رایاده کربلا کره
طمع او له دې عالمه؟

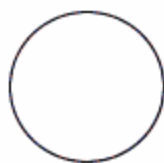
هی توبه ئې د نېکی نه
هی توبه ئې له گرمه

یو بنامار دے، وینې خبېښی
له عربه تر عجمه

لارې ستا د زلفو لارې
پېچ در پېچه، خم در خمه

بس دا یو حقیقت پاتي
د عشق لار ده محترمه

د خوشحال برکت غواره
د تسنیم د لاس قلمه

چا حوصله راکړه او چا مو حوصله وگیده
تسنیمه! مونږ ډیره بې درده زمانه وگیده

شپه ده او شپه ده او د زړه په رڼوځی روان یو
نه موسم دشت ولیده ، نه مو بناریه وگیده

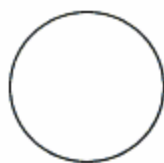
نه د بڼېرو، نه د دعا برکتونه پاتې
دا چې هر څایې د بلاگانو موسایه وگیده

سیند دے روان که د سرونو کنډولی روان دی
چا مو د خاورې دا ویرژنه نذرانه ولیده

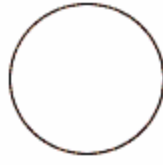
چا چې د نورو کچکولونو کښې جولی خنډله
نن مو د هغه فقیر لاس کښې هم کاسه ولیده

د ائینو په مخ مو څومره ایرې وشیندلې
دا مو په څومره ناخوالی خپله څهره ولیده

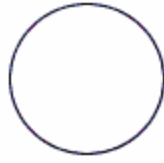
بویه تسنیمه! که له خپلو وینو وشرمېدو
بویه که مونږ په غږېدلیو معجزه ولیده

ده	اننگو	صافو	دَ	چې
ده	کتو	دَ	خو	تماشه
وييسو	دَ	ده	لاره	يوه
ده	وودو	دَ	لاره	يوه
دی	دَخزانو	ماران	چې	
ده	هغو	دَ	هم	دا
رېنمو	دَ	دي	کجاوې	
ده	راختو	په	سپوږمۍ	اؤ
!	مسته	خدا	دروېشه	يه
ده	تلو	په	درنه	قافله

چې ئې چرتە نظير نشتە
زره دے پير- گنى پير نشتە
د فقير نامه هم دا ده
چې نامه د فقير نشتە
د فقير سکون هم دا دے
چې ئې بوج په ضمير نشتە
د فقير د لارو گرده!
فقير شته كه فقير نشتە؟
د فقير قېد ، ازادى ده
چې ئې پېسو كېنې زنجير نشتە
د فقير جاگير خو عشق دے
بل جاگير د فقير نشتە
د فقير سخن - شكري
نور خواره او تاثير نشتە

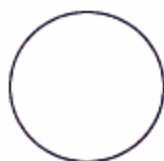
دا کله ویش دے خو کوی لکه ووده خبرې
خکه په زړه دننه پاتې شوې د زړه خبرې

دا خل مې بڼه تماشه وکره د نیمگړی جهان
چا به د خه ارمان کوه ، چا به د خه خبرې

یا دغه خلق چې له وسپنې هم سخت وختل
یا به زما په اواز کرلې دپواله خبرې

کله نا کله په خپل خان پورې خندا هم راشی
دا چې له خانه مرور شمه په نه خبرې

تسنیمه! هر یو کیفیت د خپل وجود دننه
نه دا گرمی کوی خبرې ، نه ساره خبرې

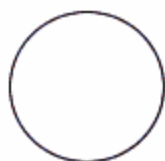
دغه گومان مہ کرہ چہ نہ سوزیری
چنڊن ، اگر پئہ پتہ خُله سوزیری

تاؤ دَ دي خپل وجود خہ توقی نہ دی
لہ خپلہ تاوہ چینار وہ سوزیری

لہ خپل قامتہ دی گیلہ کری خلق
زما او ستا نہ دوی پئہ خہ سوزیری

تر خپلہ وسہ پوری لار وهل دی
تر خپلہ وسہ وزر نہ سوزیری

تسنیمہ! مرگ پسی لاسونہ مروری
خوک چہ دَ ژوند پئہ تنارہ سوزیری

خار۔ دَ سپرلی نہ ئی ورمہ قدرَ تہ وانخستہ
تالہ درتلل او چا چنبہ قدر تہ وانخستہ

دومرہ تادی وہ دَ سفر دَ ماہنامی پئے شونڈو
ستا لئہ منگلی چا بوسہ قدر تہ وانخستہ

پئے ماتو پینو دَ خپل کالہ دُرشل تہ ورسپدو
وخت وہ روان، مونڈ تری لحظہ قدرتہ وانخستہ

دا خپلی وینی مو خلور اہخ تہ وشیندلپی
او خون بہا مو کاسیرہ قدرتہ وانخستہ

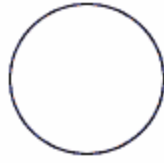
دَ جنتونو خواہش دوه و سپپر مو لہ راوستلو
سریو! دَ ژوند نہ مو مزہ قدرتہ وانخستہ

داسی دَ نمر طمعی راندہ او کائہ کری ووتول
سریو! پئے لاس کبھی مو دیوہ قدرتہ وانخستہ

زۀ مطمئن چي دَهر چا پۀ رنگ کښي نۀ شومه رنگ
تاسره غم ، چا دې نامه قدر ته وانخسته

تسنيمه! خلقو دَ مارانو اجازي غوښتلي
چا هم دَ ميني اجازه قدرته وانخسته

PUKHTO.NET
پښتو ډاټ نېټ

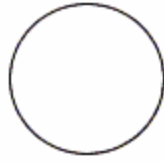
لہ خپلہ خاکہ پسې تگ چې کور برباد وکړے
تسنیمه! داسې څه جادو دې پریزادو کړے

زمونږ په شان وو- اواره او دردېدلی خلق
مونږ باندې ظلم که دے کړے، په زړه بنادو کړے

چې ستا په قېد کښې دې هغوی څومره بې غمه ووده
چې ستا له قېده دې ازاد ، فریاد ازادو کړے

ټول بامراده ، له صدیو ماره ماره گړځیږی
که ارمان کړے د مراد ، خو نامرادو کړے

اوس ښاپېری په کشمالو نه کوه قاف کښې اوسی
تسنیمه! ځای په ځای سازش دې ادم زادو کړے

گویا دَ عشق پئے وُچو خانگو بیا بہار راغے
دا چہی دَ ہر یوہ مجذوب مخی لہ دار راغے

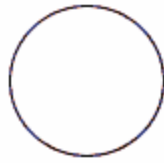
ما چہی سوچ وکرہ ، کائنات دَ تنہا یی نامہ وہ
ما چہی ہیخ نئ گنہ ، ہغہ زرہ مہی پکار راغے

خوک چہی دَ بل پئے تماشہ وء ، دَ ہجوم سرہ لارہ
خوک چہی ہم خیلہی تماشہی تہ وء ایسار - راغے

ہر خہ جُدا، چہی دَ طلب لارہی جُدا جُدا وہی
چالہ دَ زرو کان، دَ چا مخی لہ یار راغے

دغہ دنیا دَ سریتوب معیارتہ نئ رسبده
نئ بیا داتا راغے ، نئ رام او نئ اوتار راغے

لکہ بنورہ دہوالہ ترمہی ترمہی ورژبده
ہغہ تسنیم چہی دَ دردمندو پئے قطار راغے

لئه بلي خوا راغلم او بيا پئه بله اووتمه
دا چي لئه خپل كفنه خو خو خله اووتمه

دي ونو بوټو راته هره لار راوښودله
زه پئه تپوس تپوس لئه دي ځنگله اووتمه

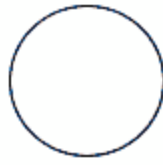
عشق كړشمه ده، گني بله كړشمه چرته ده
تا چي څارله پئه هغي درشله اووتمه

ما به د هجر د انا لئه قېده څوك وباسي
لئه خپله خاكه خوبه كله كله اووتمه

نه د خپل ځان پئه طرف وم، نه د جهان پئه طرف
د دي بي خونده تماشي نه خپله اووتمه

زه چي پئه شونډو گرځېدمه ، هيڅ پروا مي نه وه
زه هله ورك شوم ، چي د زړه لئه تله اووتمه

داځل راغلي د كوفيانو پئه صلاح رضا يم
تسنيمه! خدائي زده كه لئه دي مقتله اووتمه

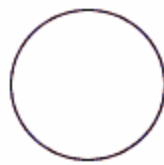

بیا	درله	هر	خه	درخی
حل	که	د	دی	درخی
تول	تراخه	زمونر	نصیب	
تاله	تول	خواره	درخی	
شوک	چی	یه	هیخ	نه
اوس	یه	نیمه	خله	درخی
خوب	د	زانو	مه	وینه
تاله		الوته		درخی؟
زه	اؤ	د	الف	معنا؟
تاله	گنی		نه	درخی؟
یه	د	هجر	سری	سیلی
شرم	درله		نه	درخی

وې مې ، دُشمنی مې زده
وې ئې ، نور به حه درخی

وې مې ، د تسنیم علاج
وې ئې کج بانه درخی

PUKHTO.NET
پښتو ډاټ نېټ

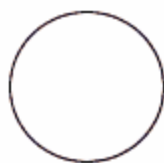
خومره بي حايه رژېده، خومره بي رنگه شوله
لاره اخر دَ بنائستونو دُنيا رنگه شوله

بس خو دَ لاس پۀ اشارو به سره زړونه تش كړو
دا دَ گونگيانو قافله كۀ مو تر څنگه شوله

بڼه ده اخر د ائينو دَ خندا ورځې راغلي
بڼه ده - دَ هر سړي څهره دومره بد رنگه شوله

څوك به چندن، څوك به لونگ دَ عشق دَ لارې وپشي؟
دا بناربه كۀ بي فقيره ، بي ملنگه شوله

بيا دَ اسمان پۀ وسعتونو كښې ورك شوى بڼۀ يو
تسنيمه! دا واري كۀ زمكه پۀ مونږ تنگه شوله

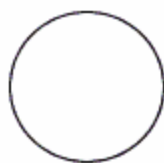
دا دې کوم ياد ته د بنو خانگې راؤځندلې
تسنيمه! لارې او له خپله برمه پريوتلې

دغه گردونه هم زمونږ د داستانو نو نه ډک
تا که په غور لږ زمونږه لارې وڅارلې

ستا په دروغو باندې چپ پاتې کېده وو رواج
ستا په « رشتياؤ»، مې هم له ځانه سره وځندلې

يوه خوبې لکه ايمان مو سلامت ساتلې
نه مو قلم خرڅ کړی، نه مو سترگې وگندلې

دغه دنيا چې څنگه وه، په هغه شان روانه
تسنيمه! خپلو خواهشونو په زړه وداغلي

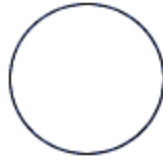
زموڼوډ د پاره قېد، زموڼوډ د لاسو زنجیرونه
د هرې غاړې هار دی دا زموڼوډ محبتونه

دا شپه مو د درنو بنو په حال باندې خبر ده
اے خوبه! موڼوډ لیدلی په هر خوب پسې خوبونه

وئېل ئې د تیارو په ضد د اچا مرسته لرې هم
وئېل مې د هوا په وړو باردی مشالونه

تسنیمه! چې دا زیر رنخوره نمر په غرغره وه
موڼوډ وشیندل د ژوند په اننگو باندې رنگونه

یاران په قافیو او ردیفونو پسې ورک وو
تسنیمه! چاته یاد وو د غزل نزاکتونه

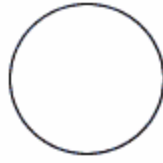
زہ او خواہش د بناپربو دَ بنار
یعنی سینہ کنہی شتہ سا گانہی دَ کار

مات مہی ورمہر لکہ د مراوی گلاب
دا زہ پانسی یم پئہ کوم بناخ دَ بہار

جرم بہ یو پئہ یو منمہ اخر
زہ لاس ترلے او ستا لاس کنہی مہار

بنہ دہ ، چہ نور پیغمبران نہ راخی
بنہ دہ ، پئہ خپلو وینو رنگ بنہ دے بنار

یہ زور اورو زرہ مو وچاؤدلو
شونہی پرانیزی ، کرئ خبرہ دَ کار

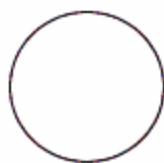
هغه هم زهٴ وُم ، چي سڀلاب پسي مڀي کور گرجوٽ
دا دَ عشق پيٽي مڀي دَ خيل زرگي پٽ زور گرجوٽ

هر خوا چي تلم دَ خواهشونو کري نهٴ ختمبدي
هر خوا چي تلمه خو نظر مڀي ستا پٽ لور گرجوٽ

خود به خالي منگلي تلي لٽ باريي فقيره!
چي دَ انا کچکول دي هر حائي کنيي نسکور گرجوٽ

ډيره پٽ گرانه مو دَ قطب مرتبه موندلي
نهٴ مو گريوان ، نهٴ مو زخمي زرهٴ کورپٽ کور گرجوٽ

تسنيمه! تگ وه يقيني لٽ بي يقينه کوخو
چي مو پٽ دي غليل غليل سينو کنيي اور گرجوٽ

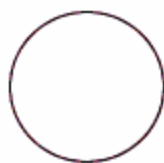
نہ مو ملکونه غوڻستہ ، نہ مو جاگیرونه غوڻستہ
بس دَ نازکو مهوشانو نه مو زړونه غوڻستہ

مونږه دَ خپلو ډوبېدو تماشه هم ونه کړه
خلقو دَ سترگو سمندر نه هم لعلونه غوڻستہ

نہ وو زما دَ زړه په شان دَ شوخ وشنګوزرونه
چې ئې دَ عشق په لويه لاره کښې حدونه غوڻستہ

چې اقتدا مو دَ ملنگ عبدالرحمن کړې ده
بيا به مو خه رنگ له درباره خطابونه غوڻستہ

تسنيمه! چاوي چې مېوې دَ صبر نه دی خوږې
خو محبت کښې چا دَ صبر تعویذونه غوڻستہ

تسنیمه! حُکمه مې په سترگو کښې ساتل یاران
لکه د شگو د وخت لاس کښې رڅېدل یاران

ما به تر کومې شرنګ د زرونه ساتل یاران
دومره په لږه لږه بېعه خر خېدل یاران

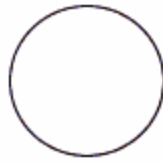
دا خلې بیادې د بادونو په اسونو سواره
نه چاته گوری ، نه په زمکه اېږدی پل یاران

خومره په لویو خلو وړې وړې خبرې کوی
خومره نیمگړې ښکاری ، خومره مکمل یاران

رانه چاپېره ټول د پنجو په سرونو ولاړ
چا وې زما تر قده نه رارسېدل یاران

خومره نا خاپه دې سبب د تنهایی وپښتئ
خه بې اختیاره مې د خلې نه ووتل ، یاران،

دا حقیقت په باخبره دېوالونو لیکه
تسنیمه! ستا په اواز نه را خېږدل یاران

کپدے شی ، چپ پء خوب کنبی ئی لیدلی مرادونه
کپدے شی ، چپ دا خلق پء هوا ردی قدمونه

کپدے شی ، بی مقصدہ مو دا لاری وی کچ کپی
کپدے شی ، اپو تہ مو وی نیولی کچکولونه

کپدے شی ، چپ مونز ٲول د رقابت سندرې وایو
کپدے شی ، هرہ ساه کنبی مو ساه اخلی عذابونه

کپدے شی ، زمونز هرہ اندازہ بہ رسا نء وی
کپدے شی ، چپ انگار تہ مو وئیلی وی گلونه

کپدے شی ، ستا پء نوم ئی تورې خاورې وی اغوستی
کپدے شی ، هجر زادو پت پت کپی ماتمونه

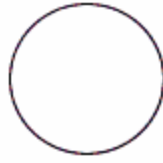
کپدے شی ، چپ دې خُله وی پسته کپی لپونوته
کپدے شی ، چپ دې شاتہ وی نیولی زنجیرونه

کپدے شی ، چپ د صبرهر تعویذ مو وی پء غارہ
کپدے شی ، چپ ستا غارې تہ مو نء رسی لاسونه

کېدے شی ، دَ باگرام لهُ ترکو رقص وی هېر شومے
کېدے شی ، چې رحمن لهُ درده نه کوی غرونه

کېدے شی ، چې تسنیم دَ تنهایی سېلاب اخستے
کېدے شی ، چې دې خلقو ورکاره کره ورمېرونه

PUKHTO.NET
پشتو داتا سېټ

پیرہ!	لار	وَمَ هَم	لہ	خَان
پیرہ!	ایسار	شَم	تہ	چَا
چغہ	ہو	نَہ	لوگے	شِین
پیرہ!	بازار	ہر	دے	سورِ
کرہ	بدلہ	معنا	درد	
پیرہ!	قلار	سے	ہر	
وودہ	خنگل	پہ	می	شپہ
پیرہ!	مار	تور	لکہ	شپہ
غواری	حائی	یو	اؤ خلہ	خوب
پیرہ!	ہونسیار	دپر	خلق	
کرم	تہ	خلی	سکروٹی	سری
پیرہ!	اظہار	خپلہ	شی	
رقص	وینو	دَ	اؤ دے	رقص
پیرہ!	انار	سور	تک	بنار

هر دهمال او حال كنبې زه
سريم د قطار پيره!

كنده او غر چاته ياد
ستا لاس كنبې مهار پيره!

بيخ بېخ قدمونه بدم
هخرخم په انگار پيره!

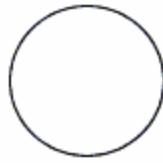
ډپر به مې نرگس ووخوښ
بنه يمه بيمار پيره!

زه چې د هېڅ كار نه وم
زه ئې كرم د كار پيره!

عشق خوارول نه كوي
كړي سرې ، سردار پيره!

يو تسنيم ډاډه وه ډپر
هېر شه او كه شمار پيره!

سڀا رُوبه دَ اسمانَ کوي سڀلونه
اؤ دِي زِرَءَ پَءَ زمڪه وُلِيدَلِ خوبونه

سڀا رُوبه دَ حُوانِي پَءَ خوب ووده وي
اؤ دا تَپَءَ زِرَءَ به وکَري ديدنونه

سڀا رُو به پَءَ صَدِيو کَنبِي يوه ورخ وي
او پَءَ دَغَه وَخَتَ به وَخَتَ کوي نازونه

سڀا رُو به حالَ دَ زِرَءَ دَ هَجَرِ وائي
اؤ ورو ورو به تَپَري وَرَخِي کَري ويرونه

سڀا رُو به شَهزادگِي وي پَءَ داستانَ کَنبِي
اؤ چاڀِپَره به گَدِپَري کَردارونه

سڀا رُولڪه شَهد شونڊِي واکَري
اؤ لَءَ حَلقَه به تَپَري جنتونه

سبا رُو به لکه سپینې مټې پرق کړی
اؤ رانده خلق به راوړی بینا زړونه

سبا رُو به مشک په دواړه لاسه نولی
اؤ چاپېره به فضا وهی موجونه

سبا رُو به د مسکا گنجونه وېشی
اؤ دا سره گلاب به ټک وهی لاسونه

سبا رُو به تور گتیا زلفې پرانیزی
اؤ چاپېره به ورپړی بارانونه

سبا رُو به کجاوه کنبې لونگ پاشی
اؤ دا دشتې به په حان کوی نازونه

سبا رُو به کج حبش بانه کړی پورته
اؤ عالم به د تیارو کړی منتونه

سبا رُو به د غزل مصرع کړی پورته
اؤ جوټې به خوری دا غرونه اؤ سیندونه

سبا رُو به کړی نظر په ملنگانو
اؤ چاپېره به وی سترگې کچکولونه

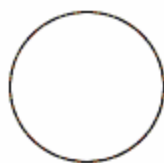
سبا رُو به کړی نظر په مسافرو
اؤ دې خلقو نه به هېر شی خپل کورونه

سبیا رُو به اشاره کری لپونو ته
اؤ دا روغ به په سرونولی رپگونه

سبیا رُو به فېض د ژوند د لارو عام کری
اؤ دا مرگ به روزانه مروړی لاسونه

سبیا رُو به خواهشونه وی تسنیمه!
سبیا رُو به وی په خوب پسې خوبونه

پښتو دات شپت

وئېل ئې ، دا خفه درنه پۀ خۀ شى بناريې دى؟
وئېل مې ، دواړه لاس كېنې مې نيولې ائيني دى

وئېل ئې ، دا د كوم بدن خوشبو در پسى راغله
وئېل مې ، ستا لۀ مخه خوشبوياني راپسي دى

وئېل ئې ، محبت لۀ فېضه ډكه استانه ده
وئېل مې ، ستا دوه شونډې ئې شيريني دروازي دى

وئېل ئې ، زما هجر يوه لويه مدرسه ده
وئېل مې ، ستا د وصل هم نايابه تجربې دى

وئېل ئې ، پۀ خدا كېنې تور لونگ شيندې لگيائي
وئېل مې ، دا هم ستا د قربتونو كرشمې دى

وئېل ئې ، ماتې ماتې خنې راغلمه دا چرته ؟
وئېل مې ، د دې خلقو زړونه نۀ دى هديرې دى

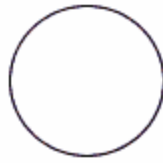
وئېل ئې ، نۀ دې زور شته نۀ دې زر او عاشقى كړې
ئېل مې ، ملنگانو نه مې كړې لاس نيوي دى

وئېل ئې ، غټيو غټيو كتابونو كښې څه گوري؟
وئېل مې ، د خپل ځان لټون عذاب عذاب لمحې دى

وئېل ئې ، لږ را دېخوا شه ، دا زړه دې د ځو دے
وئېل مې ، زړگه څه دے ، خو د وينو سرې ولې دى

وئېل ئې ، د غزل لهجه زخمى لري تسنيمه!
وئېل مې ، د وختونو خدا گانې راپسې دى

PUKHTO.NET
پښتو ډاټ نېټ

سترگي مشال لرم ، نئ لاس کنبې مي ډيوه - ملنگه!
لکه د هجر د شپې هره لار وورده - ملنگه!

بنه ده ، چې هره کربلا مو له نزدې وليده
ډېره مو کړې وه له ورايه تماشه - ملنگه!

خومره بي وسه ننداره مو د بازار وکړله
چرته ارمان ، چرته خوبونه مو گانه - ملنگه!

دا خلق ساه نئ اخلي ، مرگ ته ورځي شپې لنډوي
دا جهان نئ دے ، دا جهان دے هديره - ملنگه!

ډېره اسانه ده ، بيا دلته گُذاره - ملنگه!
بس خو لستونې ورکوه او لاس ساته - ملنگه!

هره خهړه ده ، دگومان پۀ اډانه ولاړه
هر تعلق دے ، لکه تېره زمانه - ملنگه!

توره تيارۀ ده او ياران دي د مارانو پۀ شان
تۀ پۀ چا ملاتړي ، تۀ خپله لار وهه - ملنگه!

زمکه روانه ده او خاورې پۀ سرونو نولی
خلق ولاړ دی ، د خپل ځان پۀ تماشه - ملنگه!

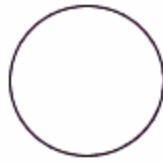
د ښاپېرپو لۀ بور جله داسې مۀ تېرېږه
کۀ سپېلنی نۀ وی ، نو مالوگې کوه - ملنگه!

يا خو د هر سړي زخمونه کشمالي نۀ سپرلي
يا محبت دے ، خپله خپله تجربه - ملنگه!

دغه چې لاس تر زني ناست دے ، لۀ حېرته گونگ دے
دغه سړے وۀ ، د خپل دور شهزاده - ملنگه!

خوب مې لېدۀ او د دې خوب پۀ معنا هم پو هېدم
لارمې ليدۀ او رانه لاره ورۀ کېده - ملنگه!

ورخ د تسنيم غوندي پۀ نۀ زړۀ پۀ خدا تېروه
چې نيمه شپه ، خپل زخمونه نۀ دې شمېره - ملنگه!

يو ته دَ قدر شپه كنبې بلبدلې - لونگينه!
دا لپې چې مې پورته وې نيولې - لونگينه!

مودونه دَ تيارو له ځنگلونو راتېرېږو
مودونه مو سپوږمۍ په پال نيولې لو نځينه!

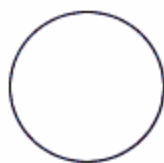
هر كانه او هر بوټي به زمونږ سندرې وائي
ته بيا كه له دې دشته تېرېدلې - لونگينه!

هر څوك دَ خپلې برخې دَ عذاب سره په جنگ وۀ
زمونږه لارې كوم سړي څارلې لونگينه

دا واورې او ورېځې اوس دَ څۀ دَ پاره ووري
دا زمكه ده په وينو لمبېدلې - لونگينه!

ړندوته مو دَ گل د نازكۍ كړۀ صفتونه
كڼوته مو دَ كورتمبې وهلې - لونگينه!

تسنيم او د تسنيم په رنگې ډېر دځلو هېر وو
يو ته وې ، چې له چانه هېر بدلې - لونگينه!

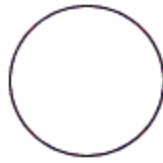
لمبې دى - پورته كيږي له زمينه - لونگينه!
حذر له دې ازغى ازغى سپرلى نه - لونگينه!

دې درستي بساريې ته څوك د زړه حالونه وائي
گيله د سړى كيږي ، د سړى نه - لونگينه!

دا ځكه نه يقين او نه د ژبې برکت شته
چاونه كړه يوه خبره سپينه - لونگينه!

ناشونې ده ، خو مونږه ته ناشونې نه بنكاريږي
دا زهر چې را څاڅي له گبينه - لونگينه!

تسنيمه! بنكته پورته د باگرام عزيز خانان دى
زړه څه كوى ، دنيا په زر مئينه - لونگينه!

فرهاده ! دَ زِرْءَ وِينِی دِی شینده لکه رنگونه

فرهاده ! چا دَ پیو بهیولی دی نهرونه

فرهاده ! زندگی دَ غرېدلو سترگو خوب دے

فرهاده ! چا دَ باد پئے وږو ایبسی دی سرونه

فرهاده ! بس گلاب گلاب خوبونه مو سینو کبسي

فرهاده ! نئه شیرينه ده زمونږ ، نئه جنتونه

فرهاده ! هر یو شے دَ جْدایی سندرې وائی

فرهاده ! دَ دِی غرءَ نه اوس راخیژی اوازونه

فرهاده ! دَ خپل ځان او دَ دنیا مینخ کبسي ولاړیو

فرهاده ! ارمانونه مو دَ زانو قطارونه

فرهاده ! گپر چاپېره فاسقان و فاجران دی

فرهاده ! دا دَ چا پئے لاس راغلی هنرونه

فرهاده ! واپس نه راځي د زرو له بازاره

فرهاده ! څه ارزان شو د يارانو ايمانونه

فرهاده ! ډول باجوته په گډا هم آسره نه کړي

فرهاده ! دى موسم راوړه کچه کچه خويونه

فرهاده ! د خوشحال او د تسنيم قيصه يوه ده

په ژوند لکه تپشې مو چلولى قلمونه

DUKHTO.NET
پښتو ډاټ نېټ

مرشدہ! دا دې کرے کوم جادو او کوم افسون دے
وئېل ئې ، محبت خو دحېرت د لارې یون دے

مرشدہ! د معنو په ځنگلونو کښې دې ورک کړم
وئېل ئې ، زندگی خو نوم د ورکې او لټون دے

مرشدہ! دا زرگمې ولې نرے نرے دوپړې
وئېل ئې ، هر ارمان د نیمې لارې نه راستون دے

مرشدہ! د طلب چينې مې سترگو کښې وچيرې
وئېل ئې ، د طلب سفر خو رود د ځيگرخون دے

مرشدہ! زه هم گل وم ، په بنو مې خاورې راوړې
وئېل ئې ، گل او خاوره - محترم غوندي تړون دے

مرشدہ! زمونږ خپلې مجبورې ، د دنيا خپلې
وئېل ئې ، د دنيا کله زمونږ په لاره یون دے

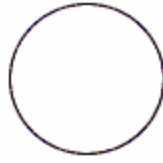
مرشده! د سرونو شمېر پکار دے کۀ د زرونو
وئېل ئې ، زړۀ چپي زړۀ وي ، نو يو هم گنج د قارون دے

مرشده! پرون بل خۀ ائيني وئېل ، نن بل خۀ
وئېل ئې ، محبت کښي خۀ حساب د نن پرون دے

مرشده! د مستي نه پۀ يوه پونده تاوېرم
وئېل پې ، د عشق هره ننداره کښي زړۀ رابښکون دے

مرشده! هار د تګو سپينو لېچو مې پۀ غاړه
وئېل ئې ، پۀ خوبونو کښي دا خوب دې نېک شګون دے

مرشده! د رنگونو پۀ تالونو کښي جوتي خورم
وئېل ئې ، هجر زاده پۀ نصيب دې سباؤن دے

يوعام غوندي سرے وء ، قلندر نء وء مرشده!
تسنيم خو ستا د كرنسو نه بهر نء وء مرشده!

دا خدائي خبر د كومو دءا گانو بركت دء
زما خو پخپل خان دومره باور نء وء مرشده!

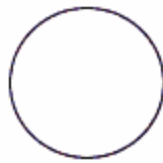
منمه چي دا بنار د بربادي پء لور روان وء
هيخ نء وو ، خو زره داسي هم كنډر نء وء مرشده!

يوزه د مدح خوانو پء هر بار كنبې كور لرگي وم
زده كړي مي بس دغه يو هنر نء وء مرشده!

ساتلي ئي پء شونډو دروغرته هر كلي وو
خلاص كړي چا د زره د قلا ور نء وء مرشده!

دي مرگ چي له كافورو جولي ډكه وه راوړي
دا ټول كلي خبر وء ، خو خبر نء وء مرشده!

خبر چي شء د هجر د كيميا له خاصيته
تسنيم خاوري ايري وء ، بيا سره زرنه وء مرشده!

دروېشه خدا مسته ! دَ جهان پۀ زړۀ کښې څۀ دی؟
وئېل ئې ، پۀ خلا کښې تر مطلبه رسېدۀ دی

دروېشه خدا مسته ! دَ وجود نه مې شغلې ځی
وئېل ئې ، محبت خو رنگ او نور کښې الوتۀ دی

دروېشه خدا مسته ! جدائی ته مې زړه کیږی
وئېل ئې ، جدائی خو پۀ سکروټو گډېدۀ دی

دروېشه خدا مسته ! د حدونو حد هم شته دے؟
وئېل ئې ، د حدونو حد نه اخوا ته هم څۀ دی

دروېشه خدا مسته ! قندهار دے او انار دی
وئېل ئې ، دغه خوب دې پۀ جلوه کښې ورکېدۀ دی

دروېشه خدا مسته ! حال دَ عشق دَ وطن وایه
وئېل ئې ، سینه داغ وړی ، کۀ ځوانان دی کۀ زارۀ دی

دروپشه خدا مسته ايه صدپو باندي محيط يم
وئپل ئي ، صدي خه دي خو د شگو رژبده دي

دروپشه خدا مسته العل د هر سري نه ورک دے
وئپل ئي ، زندگي خو د بارې خري اوبه دي

دروپشه خدا مسته ! د تسنيم سترگي نرگس شوي
وئپل ئي ، د عشق رنخ خو دعشاقو د مخ سره دي

PUKHTO.NET
پښتو ډاټ نېټ

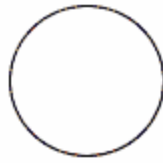

داچې پۀ توره شپه روان دے او توبې وُباسی
تسنیمه! څوک خو لۀ ظالمه بناره پنبی وُباسی

دغه سرے چې محبت پېژنی ، خدائې پېژنی
نۀ ئې چهلې دی لگولی ، نۀ چهلې وُباسی

څومره عجبہ ده ، د هجر د مابنام تماشه
تا پۀ هغې لارې وُباسی ، ما پۀ دې وُباسی

بس خو تسنیم دے ، ساہ ډوبې زغمی او ژوند تېروی
خلق لگیا دی ، رُخ د باد ته دروازی وُباسی

وي ئې ، خە دى پە دۇنيا نىئە
ما وئېلې صورت ستا نىئە

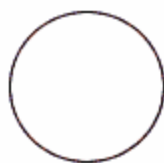
وي ئې ، نىئە بې خبرى دە
ما وئېلې خبر لا نىئە

وي ئې ، رنئ دې كوم پىكار دە
ما وئېلې، لا دوا نىئە

وي ئې ، زخم كوم يو غوره
ما وئېلې بس زما نىئە

وي ئې ، خومره دې ياران دى
ما وئېلې زە تنها نىئە

نبه پوهېدم - چې يو په يو د حافظې نه ووځي
دا پريزاد به يوه ورځ د دې وودې نه ووځي

څوک لېونی دی ؟ چې دنيا ته د زړه حال اووایي
څوک لېونی دی؟ چې د زلفو د حلقې نه ووځي

لارې تمامې کله دشت ، کله ځنگل ته رسي
سرې په څه پسې د کور د ويرانې نه ووځي

بيا دسمبر دے او زه بيا د خاورو ځلي شمارم
څومره په پته ځله ياران د قافلې نه ووځي

هر چاد خپل ذرې ذرې وجود نه غېږه تاؤ کره
څوک به اخر د کومې کومې دائرې نه ووځي

څه عجب زور دے د جلوؤ او پلوشو اتني کبني
تسنيمه! قطب هم د خپلې استاني نه ووځي

دهردور شاعری دیوگروه شاعری وی چې موضوعات اوکرة ورة ټي يووی . ریاض تسنیم د خپل عصر گروه کنهې دنور و ټولو غزل گو شاعرانو نه نور ه هم تازه بیان، منفرده او پسته لهجه راوړې ده . دهغه د مضمون سنجیدگی او معتدل تکلف د شعر شعريت او تغزل ته نقصان نه رسوی . ځکه چې تسنیم یو زر خیز نهن لری او غزل دهم هغه ذهن نه وده مومی چې زر خیزی لری . دهغه بیلا بیل موضوعات او دبحرونو، لفظیاتو او بیان تجربې، شائستگی او شگفتگی او انسانی ژوند او کائنات سیر حاصل تبصره دهغه د مضبوط تخلیقي قوت غمازی کوی .

زه دادعوی کولې شم چې غزل به د تسنیم د هنرنه ډېره فائده مومی .

Download from: aghalibrary

اقتاب بدر

اپریل ۲۰۱۱

Price: 200